

Epidémia nepokoja a úzkosti

Daniel Wachowiak

27. januára 2022 ✝ *Spoločnosť*

Zdroj: wikimedia commons

Dostupné údaje sú desivé. Depresia je diagnostikovaná u viac ako 30 percent detí v školskom veku. Žiaľ, podobná situácia je aj v prípade pokusov o samovraždu a samovrážd.

Za posledných šesť mesiacov ich počet u mladej generácie vzrástol o viac ako 20 %. V prípade dospelých sa záležitosť podobá vyššie opísaným problémom. Odborníci varujú, že čelíme epidémii depresie.

Nie som psychológ, preto sa pokúsim pokračovať jazykom teológie. Pred mnohými mesiacmi som uverejnil výrok: „*Telesná teplota 36,6 stačí – online omša pre dušu nestačí.*“ Mladí neverbálne – telom – dávajú najavo, že im chýba zmysel života. Predtým podkopané hodnoty vychádzajúce z katolíckej viery vnímajú ako mém. Mém, v ktorom je Cirkev úbohous a komickou inštitúciou. Je to tak a nikto, kto stojí pevne na zemi, to nepopiera.

Napriek všetkému misia Cirkvi pokračuje. Aj tvárou v tvár rastúcej sekularizácii má spoločenstvo Kristových nasledovníkov ponuku – ako verí –, ktorá nie je z tohto sveta. Koniec koncov, je to ponuka, ktorá dokáže ľudí vytiahnuť z bahna, do ktorého spadli alebo boli uvrhnutí.

Hlásajú to ľudia Cirkvi? Zaznieva v ich srdciach ešte Kristovo „nebojte sa“? Opakuje sa dostatočne v čase epidémie, aby pozdvihla vystrašeného ducha ľudstva? Kam sa podelo Wojtylovo „nebojte sa“? Ktorý naratív v Cirkvi sa presadí – katolícky alebo ten o „zdravom rozume“? Hovoria katolíci o epidémii iba jazykom štatistík a dát (s ktorými sa vraj čoraz viac manipuluje), alebo predovšetkým jazykom viery? Existujú hlasy, ktoré diskutujú o stave ľudstva jazykom bohatej teológie? Čerpáme z pokladnice hrdinov viery z čias predchádzajúcich epidémií? Zložila Cirkev skúšku v čase covidu?

Mám dojem, že mnohí katolíci namiesto toho, aby používali jazyk ľudí viery, začali ju stotožňovať s protivníkom všeobecne prijímaného naratívu. Alebo sme sa za to možno začali hanbiť? V samotnej Cirkvi sa častejšie ozývali svetské výzvy než pokusy konfrontovať krutú realitu so silou nádeje. Akoby na upokojení nálady nikomu nezáležalo. Akoby sa panika stala súčasťou boja proti vírusu. Spomínaná nádej nesmerovala k metafyzike a duchovnému svetu, ale k nespoľahlivým riešeniam v podobe predkladaných vakcín. Tieto mali vyriešiť všetky problémy.

Vzhľadom na zložitost ľudskej bytosti sa však nikdy nestane, žeby pri zvýšenom záchvate choroby bola postihnutá iba bunková sféra v tele. Trpí tým psychika a ľudská duchovnosť. Po stáročia nás učili, že strach je nepriateľ, ktorý oslabuje organizmus. A zdá sa, že na to všetci zabudli. Dokonca aj v Cirkvi. Akoby sa úzkosť, ktorú môžeme zvládnuť pomocou terapie (cirkevnej, sviatostnej, psychologickéj atď.), stala palivom pre naivný optimizmus. Medzitým vyvolala pesimizmus a nový strach.

Zabudli sme, že je možné múdro bojovať proti nadmernému stavu strachu a ponechať iba prirodzený stres potrebný pre väčšiu mobilizáciu človeka. Padli sme do pasce zastrašovania, ktorá nás paralyzovala. Prestali sme žiť, kým sme ešte nažive. Pre mnohých ľudí prestali byť upokojujúce ukazovatele dôležité, akoby sa strach z vírusu stal posadnutým cieľom. Prírodu nemožno oklamať. Vždy sa mstí, keď konáte proti nej. Na zistenie účinkov v podobe zrútenia, depresie, beznádeje nie je potrebný nový výskum. Aj keby Covid-19 hneď zmizol, ako majú ďalej žiť ľudia, ktorí boli celé mesiace svojho života naučení posadnuto utekať „nevedno kam“?

Viera v Krista pomáha znášať aj tie najťažšie choroby. Viera pomáha v boji proti každej epidémii.

Odmietnutie spomínanej viery vytvára priestor pre vieru v utópiu. A ukázalo sa rýchlejšie, ako sa zdalo pred takmer dvoma rokmi, že zlyháva a je skôr produktom snov a emócií než pravdy a rozumu.

Ešte stále je čas. Zastavme sa, aby sme počuli: „NEBOJTE SA!“

© **Všetky práva vyhradené. Článok bol prebraný z týždenníka *DoRzeczy*.**

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/epidemia-nepokoja-a-uzkosti/>